

Ihmeellinen itä – sanallisia valokuvia Thaimaan talvessa vuosina 2008-2011

Juha Hallenberg

Kirjoituskilpailun "Pakkasia paossa – suomalaiset talvehtijat Thaimaassa" satoa

Siirtolaisuusinstituutti järjesti vuonna 2012 tutkija Martti Räänän toteuttamana kirjoituskilpailun Thaimaassa talviaan viettäville suomalaisille. Tavoitteena oli kerätä tietoa Euroopan ulkopuolella talvehtivista kausimuuttajista. Kirjoittajia pyydettiin kertomaan, miksi he ovat muuttaneet Thaimaahan ja millaisin odotuksin? Millaista on arkielämä Thaimaassa, ja kuinka asiat ovat hoituneet? Kuinka he ovat sopeutuneet uusiin olosuhteisiin, ja kuinka heidät on otettu vastaan? Ovatko ennakkotoiveet toteutuneet, ja aikovatko he jatkaa asumistaan Thaimaassa?

Kilpailun toiselle sijalle valittiin Juha Hallenberg, jonka kuvaus elämästään ja kokemuksistaan Thaimaassa julkaistaan ohessa. Kirjoituksen kuvat ovat Hallenbergin kotiarkistosta. Maarit Vähä-Rainion voittajakirjoitus julkaistiin lehtemme edellisessä numerossa (2/2013).

Musiikkia joka makuun

Levymyyjä on ripustanut koko valikoimansa kojun sisäseiniä kiertävään verkkoon. Jokaisen CD:n etukansi on selvästi nähtävissä. Vaikka tiedän, että piraattituotteiden kauppa ei saisi edesauttaa, py-sähdyn kojun eteen ja katselen valikoimaa.

Jään tuijottamaan mielenkiintoista levykantta. Luciano Pavarotti laulaa duettoja eri tähtien kanssa. Heitä ovat mm. Celine Dion, Sting, Elton John, Frank Sinatra sekä joukko muita maailmankuuluja artisteja.

Kääntelen levyä kädessäni ja katson myyjää. Hän tulee viereeni ja kysyy, haluanko ostaa levyn. Vastaan myöntävästi, mutta ensin tahtoisin kuulla näytteitä siitä. Myyjä ottaa levykotelon kädestäni ja sujauttaa sen CD:n soittimeensa. Komea musiikki räjähtää ilmoille. Miesääni laulaa, ja piano säestää taustalla.

En heti tunnista laulajaa enkä kappaletta, mutta yksi asia on varma: äänessä ei ainakaan ole Pavarotti. Esitys jatkuu, eikä esittäjä muutu. Katson kummissani myyjää ja kysyn, että missä on Pavarotti? Nuori mies näyttää itsekin hämmästyneeltä ja kääntelee levyn koteloa käsissään ja kuuntelee päätään kallistaen musiikkia. Näen, että Pavarotti ei nimenä sano hänelle mitään. Kaveri kuuntelee mu-

siikkia, tutkii levykotelon tekstejä ja miettii intensiivisesti. Muutaman sekunnin kuluttua näen hänen silmistään, että hän on keksinyt vastauksen. Kasvot vakavina hän kääntyy puoleeni ja sanoo asiantuntijan äänenpainolla: "Sir, Pavarotti soittaa pianoa". Samalla hetkellä Elton John lopettaa osuutensa ja Pavarotti jatkaa tenorillaan. Teemme kaupat, ja minä poistun paikalta naurusta hytkyen.

Yöjunassa on tunnelmaa

Matkustamme yöjunalla makuuvaunussa Pohjois-Thaimaasta Bangkokiin.

Lähtöön on aikaa vielä puoli tuntia, ja vaimea puheensorina kuuluu vaunussamme.

Virkapukuinen nainen pyörittää luoksemme ja kysyy, haluammeko tilata jotain. Tulkitsemme hänet vaunuemännäksi ja tilaamme oluet. Nainen kirjoittaa muistikirjaansa ja sanoo sitten heikohkolla englannillaan: "Voisitte kyllä tilata oluen minullekin". Katselemme seuralaiseni kanssa toisiamme silmät ymyrkäisinä.

Kokemuksemme mukaan tuo ei kuulu asiaan edes Thaimaassa. Nainen toistaa pyyntönsä, ja tö-

näisee minua tuttavallisesti olkapäähän kuin vanhaa kaveriaan. Katsomme naista tarkemmin ja ystävänä sanoo suomeksi sen, minkä itsekin olen havainnut: ”Tuo nainen on ihan kännissä!”.

Vaunuemäntä keikistelee edessämme ja uudistaa pyyntönsä. Tilanne rupeaa naurattamaan ja suostun siihen, että hän tuo kolme olutta. Hän pyörähtää matkoihinsa ja palaa hetken kuluttua kolmen olutpullon ja lasien kanssa. Nainen avaa pulloja ja asettaa ne välissämme olevalle pöydälle. Hän kaataa kolme lasillista täyteen, tarttuu itse yhteen ja sanoo ”kippi” thaisi ja humauttaa juoman kurkkuunsa. Sitten hän täyttää lasinsa uudelleen ja siirtää sen käytävän vastakkaisella puolella olevan tyhjän osaston pöydälle. Hän kiittää meitä ja sanoo, että hänellä on töitä ja katoaa vaunusta. Istumme, ihmettelemme ja nauramme.

Samassa veturin puoleisesta ovesta työntyy virkapukuinen herra, joka asusta päätellen on äskeisen naisen kollega. Mies hoipertelee käytävällä ottaen tukea penkeistä. Hän tulee kohdallemme ja pysähtyy, kääntyy kohti tyhjää osastoa ja äkkää täyden olutlasin. Sanaakaan sanomatta hän ottaa lasin ja tyhjentää sen kurkkuunsa, panee lasin takaisin ja katsoo meitä silmät harittaan ja sopertaa: ”She nainen onh niin kännissä, ettei she tarvitshe enää tuota”. Mies kääntyy ja hoipertelee ulos vaunusta.

Istumme täysin hölmistyneinä ja sitten räjähtää nauru, johon kaikki tapauksen nähneet matkustajat yhtyvät. Meillä on tiedossa mielenkiintoinen yö matkalla Bangkokiin.

Touhukkaita termiittejä

Ruotsalainen Per on hankkinut asunnon Pattajalta. Talo on kalustettu ja asumiskelpoinen. Pieniä maalaushommia lukuun ottamatta astiat ja omat huonekalut voisi tuoda sisään. Talo on kaksikerroksinen. Toisessa yläkerran makuuhuoneessa on kaappi, jonka hänen vaimonsa haluaisi alakertaan. Tarkkana miehenä Per ottaa kaapin ulkomitat ja varmistaa, että se mahtuu alas porraskäytävässä. Lopuksi hän neuvottelee vaimonsa kanssa kaapin uudesta paikasta eteishallissa.

Kun nämä suunnittelutyöt on tehty, Per pyytää ruotsalaista ystäväänsä tulemaan seuraavana aamuna paikalle, jolloin he kahteen mieheen saisivat

siirrettyä kaapin alakertaan. Sitä ennen hän irrottasi kaapin seinästä, ja varaa mattoja sekä muita välineitä raskaan esineen siirtelyyn.

Per kiipeää yläkertaan ja kaapin painoa arvioiden aukaisee sen oven päästäkseen käsiksi pultteihin, joilla se on seinässä kiinni. Hän jää ällistyneenä seisomaan avonaisen kaapin eteen. Sisällä ei ole hyllyjä, ei tukirakenteita, ei mitään. Termitit ovat syöneet kaiken putipuhtaaksi. Kaappi on pysynyt ilmeisesti kasassa vain pintamaalinsa ansiosta. Avattu ovi murenee palasiksi hänen silmiensä edessä, ja kun Per kopauttaa kaapin toista seinää, se putoaa pölynä maahan. Samoin käy toisenkin seinän, ja hetken kuluttua kaapin kohdalla makuuhuoneen lattialla on kasa maalinkekaista tomua.

Perin mukaan tämä on hänen elämänsä ensimmäinen kaappi, jonka hän siirtää alakertaan lakaisemalla.

Turisteista pidetään huolta

Nuori mies on selvästi huolissaan, miten me turistit selviämme yllättävässä tilanteessa. Juna on pysähtynyt pienelle asemalle, eikä veturi enää toimi lainkaan. Viimeisen tunnin olemme ajaneet alamäet vapaalla. Tasaisilla osuuksilla juna on kulkenut todella hitaasti. Nyt veturi on tehnyt stopin ja matkaa perille on hyvinkin 200 kilometriä.

Paikallinen nuorimies selvittää junaväen kanssa, mitä on tapahtunut ja kääntää sen sitten meille englanniksi. Puolen tunnin kuluttua selviää, että juna jää tähän. Joudumme jatkamaan matkaa busseilla, joita on tilattu asemalle. Väki ottaa kassinsa ja nysyökkänsä, ja siirtyy odottelemaan aseman portaille.

Nuori paikallinen mies toimii kuin ammattimainen matkaopas selvittäessään toilettien sijaintia, ruokapaikkoja tai veden myyjä. Hän haluaa auttaa turisteja, joita junassa on puolenkymmentä. Mies puhuu aseman henkilökunnan kanssa ja varmistaa, että bussit saapuvat tunnin sisällä.

Olemme kiitollisia hänen avustaan, vaikkei minäkäänlaista hätää olekaan. Kiitän poikaa hänen avustaan ja opastuksestaan. Hän nyökkää ja kysyy sitten hyvin vakavana: ”Sir, mitä te nyt ajattelette Thaimaasta kun tällaista tapahtuu?”.

Kysymys yllättää. Moniko maanmieheni olisi kotona Suomessa ajatellut asiaa tältä kantilta?

Lääkäripalvelut pelaa

Matkakumppanini yskä on muuttunut kuivan hakaavaksi ja henkitorveen koskee aina yskiessä. On syytä epäillä, että kyse ei ole tavallisesta nuhasta, vaan keuhkoputken tulehduksesta. Se on helppo hankkia kylmiksi ilmastoiduissa huoneissa, joihin tullaan ulkoa Koh Samuun kuumuudesta.

Hotellin lähellä on yksityinen lääkäriasema, joten se lienee paras suunta lähteä. Tuloaulassa on muutama tuoli, vastaanottotiski suoraan edessä ja suljettu ovi toiseen huoneeseen. Olemme ilmeisesti ainoat asiakkaat sillä hetkellä. Esitämme asiamme tiskin takana istuvalle naiselle. Hän kirjaa potilaan tiedot vastaanottokirjaan ja pyytää meitä istahtamaan. Lääkäri tulisi tuota pikaa.

Tuskin ehdimme istua, kun viereisen huoneen ovi aukeaa ja suoriin housuihin ja siniseen kauluspaitaan pukeutunut tumma mies kurkistaa suuntaamme, ja pyytää matkakumppanin sisälle. Jään odottamaan ja kokemuksesta tiedän, että lääkärin vastaanotto vie aikaa ja saattajalle kellon viisarit matelevat hitaasti.

Samassa vastaanoton ovi aukeaa ja matkakumppani astuu sieltä ulos. Hän menee tiskille ja ojentaa kädessään olleen paperin naiselle. Tämä silmäilee sitä hetken, nousee ylös ja avaa vieressään olleen lääkekaapin. Sieltä hän lajittelee kahteen muovipussiin pillereitä, kirjoittaa lääkkeiden nauttimisohjeet pusseihin ja kertoo käynnin ja lääkkeiden yhteishinnan. Maksamme ja astumme kadulle.

Katsomme toisiamme hölmistyneinä. Operaatioon on mennyt korkeintaan kymmenen minuut-

tia. Tauti on diagnosoitu ja potilas saanut lääkkeitä samalla oven avauksella. Koko lysti maksoi yhdeksän ja puoli euroa yhteensä. Tuntuu siltä, että nopean palvelun lisäksi hinta-laatusuhde oli kerrankin kohdallaan.

Asunnon vuokrauksen oppitunti

Olin vaihtanut sähköposteja asunnonvälittäjän kanssa ja tehnyt valintani. Kahden makuuhuoneen ja olohuoneen huoneisto saa toimia talven lomatukikohtana Hua Hinissa. Välittäjä pyytää maksamaan kuukauden vuokraennakon ja takuusumman. Maksan ja jään odottamaan vahvistusta.

Vastausta ei kuulu, joten päätän odottaa vielä pari päivää. Kun senkään jälkeen en kuule välittäjältä mitään, laitan sähköpostiviestin ja pyydän kuittaamaan, että hän on saanut rahat. Ei minkäänlaisia vastausta. Tässä kohdassa mieleen nousee pelko huijauksen uhriksi joutumisesta. Se tuntuu vaikealta uskoa, sillä olen käynyt aikaisemmin välitystoimistossa ja keskustellut kasvokkain toimiston tanskalaisen esimiehen kanssa. Siitä huolimatta epäily kalvaa mieltä, koska hiljaisuutta on jatkunut jo monta päivää. Olen varannut Suomesta lennot, joita ei voi perua, joten olen menossa paikkakunnalle joka tapauksessa.

Viikon päästä lähetän erittäin voimakassanaisen sähköpostin välittäjän tanskalaiselle esimiehelle. Kysyn, onko tämä heidän tapansa kohdella asiakasta sen jälkeen, kun lasku on maksettu. Vastaus tulee anteeksipyyntöjen kanssa kahdessa tunnissa. Esimies kertoo välittäjän ottavan yhteyttä minuun heti. Sähköposti tuleeikin muutaman tunnin kuluttua. Hän on todella pahoillaan aiheuttamastaan harmista. Välittäjä kertoo, että heillä on ollut vaikeuksia asunnon kanssa, enkä saisi-kaan sitä. Jos minulle vain sopii, hän järjestäisi tilalle toisen talon hieman lähempänä keskustaa ja paremmalta paikalta. Tietysti samaan hintaan! Nyökyttelen mielessäni tyytyväisenä. Viestin lopussa on sitten syy ja silloin repeän lopullisesti. ”Sir, ette voi saada alun perin varaamaanne asuntoa siksi, että termiitit ovat syöneet yläkerran portaat”.

Gekko ja käärme

Aamiainen on syöty pihapöydässä, ja tytär perheineen pohtii rannalle lähtemistä. Nautiskelen viimeisiä kahvitippoja, kun tiiliaidan luota kuuluu metallinen helähdys. Parikymmensenttinen, pikkusormen paksuinen käärme on kietoutunut riippuvan kukka-ampelin kannattimeen. Amppeli riippuu puussa, jonka oksat ylittävät pihaa ympäröivän tiiliaidan. Vihreäraitainen matelija on iskenyt kiinni gekkoon, ja metallinen kannatin on siinä yhteydessä kalahtanut seinään. Käärme pitää gekkoa otteessaan riippuesaan pää alaspäin rautalankaisen kannattimen ympärillä. Saalis heiluttelee raajojaan ja väänteleehtii.

Ryntään pystyy ja juoksen talon taakse, jossa tiedän olevan kättä pidempää. Muut pöydässä istujat katsovat käärmettä ällistyneinä. Sieppaan parimetriä pitkän rautaputken. Vävy rientää myös paikalle ja jää etsimään asetta itselleen. Palaan pihalle ja riennän käärmeen luokse. Se pitää edelleen kiemurtelevaa gekkoa suussa, eikä uskalla sen vuoksi liikkuu. Uhri pyristelee, mutta käärmeen ote pitää. Tähtään keskiruumiiseen, ja isken käärmeen kiinni tiiliseinään ja jään pitämään sitä paikallaan.

Kaksi asiaa tapahtuu samanaikaisesti: gekko putoaa maahan ja häviää salamana paikalta. Käärme taas aukoo kitaansa minun suuntaani ja pyristelee irti.

Vävy on löytänyt rautaisen tangon, ja kehottaa minua pitämään käärmettä paikallaan. Hän etsii hyvää lyöntikulmaa. Nopea isku, ja pää irtoaa muusta ruumiista. Käärme putoaa päänsä viereen, ja jää paikoilleen.

Emme tiedä, oliko käärme myrkyllinen vai vaaraton, mutta yksi asia on varma: matelija ei kuulu pihapiiriin, missä on pieniä lapsia. Palaamme aamiais-pöydän ääreen.

Kahdeksanvuotias laukaisee tilanteen toteamalla häntä askarruttaneen asian: ”Luuletteko, että gekko meni kertomaan kavereilleen, että minäpä olin jo käärmeen suussa, mutta niin vain onnistuin tappamaan sen ja karkaamaan!”.

Sukupuoli ratkaisee

Pari istuu naapuripöydässä hotellin terassilla, joten kuulen pakostakin heidän keskustelunsa. Länsimainen ”farangi” (pysyvä asukas) ja paikallinen trans-

vestiitti keskustelevat. Thaimaalaiset kutsuvat tällaisia miehiä nimellä ”ladyboy”.

Mietin, eikö mies ole huomannut ”tytön” suuria käsiä, aataminomenaa, matalaa ääntä ja leveitä hartioita. Lyhyt mekko ja ilmeisesti hormonihoitola saadut rinnat ja muut leikkaukset eivät muuta tosiasiaa, että kyse on alun perin miehestä. Farangi puhuu intensiivisesti hiljaisella äänellä jotain edellisen illan tapahtumista. Hän kyselee kumppaninsa perheestä. Transvestiitti sanoo jotain, ja viittaa ikkunan läpi ravintolasalin puolelle. Lasin takana seisunut miestarjoilija heilauttaa kättään, ja tulee ulos.

Pöydässä istuva mies kysyy ruotsalaisella korostuksella englanniksi, mitä sukua tarjoilija on hänen kumppanilleen. Mies sanoo selvällä englannilla: ”Hän on minun veljeni”. Ruotsalainen pyörittelee päätään, ja toistaa kysymyksen aivan kuin ei olisi ymmärtänyt vastausta. Tarjoilija toistaa: ”Hän on minun veljeni”.

Ruotsalainen nousee pöydästä, kävelee hotellin portieerin luokse ja pyytää tätä auttamaan tulkauksessa. Portieeri vahvistaa tarjoilijan kommentin. Mies on erittäin häkeltynyt, ja moittii keskustelukumppaneitaan huonosta englanninkielen taidosta.

Puutun tilanteeseen ja sanon miehelle ruotsiksi: ”Niitä sanotaan transvestiiteiksi ja kyse on oikeasti miehestä”. Hän kääntyy puoleeni ja sanoo jo epätoivoa hipovalla äänellä: ”Nämä puhuvat niin huonoa englantia. Eihän se voi olla veli, kun minä olen sen eilen testannut. Olen varma, että kyse on tytöstä. Sataprosenttinen varma!”

Nyökkään, nousen pöydästä ja lähdän jatkaamaan matkaani.

Kartalla ollaan

Olemme etsineet polkupyöräretkellä oikeaa tienhaaraa. On pakko pysähtyä juomaan, sillä helle on polttava. Kartan mukaan valtatiestä pitäisi erkaantua pieni tie juuri tässä. Ainoa tie, joka poikkeaa viidakon suuntaan on kyltitetty sekä thaiksi että englanniksi: ”Jalkaväkirykmentti”.

Tiedämme kokemuksesta, että karttoihin ei ole luottamista, sillä teiden viitoitus on kauniisti sanotuna hyvin vapaamielistä. Päätämme polkea varuskunnan tietä ja kysyä apua. Vartiomies seisoo varjossa rynnäkkökivääri poikittain rinnallaan.

Vartiorakennuksesta astuu mies, jolla on mesinkiä kauluksissa ja olkapäillä kuin pienessä metaliverstaassa. Kyse täytyy olla vartioupseerista, joka todennäköisesti osaisi englantia ja pystyisi auttamaan. Sotilaathan sentään osaavat lukea karttaa. Ojennan avatun kartan, jossa on paikannimet sekä thain että englanninkielellä. Kysyn etsimäämme risteystä. Mies vastaa thaiksi jotain. Ymmärrän, että kieliveikkaukseni meni pieleen. Upseeri kääntelee karttaa, ja laskee sen sitten käsivarret suorana eteensä – ylösalaisin. Yritän varovaisesti näyttää, että kartta pitäisi kääntää. Upseeri tekee työtä käskettyä, ja pyörittelee karttaa käsissään aivan kuin näkisi sellaisen ensimmäisen kerran. Kysyn uudestaan risteystä, oikein hitaasti. Mies mutisee jotain, ja pyörittelee karttaa taas edestakaisin. Silloin tällöin hän lukee jonkin paikannimen hiljaa mumisten, ja pyörittää jälleen karttaa.

Lopulta sotilas ojentaa kartan takaisin, pyörittää päätään ja sanoo jotain thaiksi.

Kiitän ja hymyilemme leveästi, kun emme muutaakaan voi. Hyppäämme pyörille ja palaamme takaisin valtatielle. Siunaan asiaa mielessäni, että onneksi ei ole sota, eikä tuo kaveri ole joukkueeni johtaja.

Poliisit keräävät rahaa

Kaksi hyvin pukeutunutta miestä ilmestyy suljetun pihaporttimme taakse ja esittäytyy erittäin kohteliaasti poliisin edustajiksi. Kumppanini avaa portin, päästää miehet pihalle ja huutaa minut ulos, koska poliisi on paikalla.

Astun talosta ja mietin samalla, onko kyseessä jonkinlainen vuokrattujen talojen asukastarkastus tai jokin muu poliisien kontrollia vaativa asia. Miehet kättelevät meidät molemmat hyvin kohteliaasti. Istuudumme pation pöydän ääreen. Toinen vierastamme puhuu hyvää englantia ja kertoo, että he edustavat sotilaspoliisia. Kumpikin näyttää kaulassa riippuvaa muovista henkilökorttia, jossa on kuva ja thainkielistä tekstiä. Puhemiehenä toimiva avaa kansion, jossa on kuvalehti ja jonkinlainen kuittivihko.

Mies kertoo, että eteläisissä maakunnissa loukkaantuu poliiseja autopommiräjähdyksissä ja muissa attentaateissa. Osa menettää jalkansa ja joutuu pyörätuoliin, joka on hirvittävän kallis. Sanojensa

vakuudeksi hän avaa lehden ja näyttää kuvia sairaalavuoteella makaavista raajarikoista potilaista. Eräässä kuvassa siviilipukuinen mies on polvillaan kuninkaan edessä. Puhemiehen mukaan kyseessä on hänen esimiehensä, joka luovuttaa lahjoituksina saadut rahat kuninkaalle, joka puolestaan ohjaa ne sairaaloille.

Mies näyttää kuittivihkoa, jossa on thainkielisen tekstin lisäksi vain yksi rivi englanniksi: Soldier Police and Civil Association in Bangkok. Tekstin perässä ovat puhelinnumerot ja faksin numero. Mies pyörittää peukalollaan kuittivihkoon jääneitä kantaosia, joissa on nimiä ja summia. Minun tulisi nyt vain kirjoittaa nimeni kuittiin ja kantaosaan, sekä määrittellä lahjoitukseni suuruus. Kuitin saisin todisteeksi maksusta.

Katselen vihkon kantaosassa olevia summia, jotka vaihtelevat 999 ja 8 000 bahtin välillä. Summat tuntuvat suurilta, mutta ei kai vähempää kehtaisi antaa. Toisaalta päässä varoituskello kilistää kirjoittamasta nimeään mihinkään paperiin, jonka tekstiä ei ymmärrä. Vieraamme puhuu erittäin sulavasti, ja hänen kaverinsa tuijottaa luottamusta herättävästi silmiin. Päätän, että lahjoitan tuhat bahtia, mutta kuittiin kirjoitan vain etunimeni. Haen setelin ja saan kuittini. Miehet kättelevät meidät, kiittävät monisanaisesti ja poistuvat autolleen. He ajavat seuraavan talon eteen, jossa tiedän myös asuvan länsimaisia ihmisiä.

Näytän illalla naapurin thairouvalle saamaani kuittia. Hän lukee sen ja purskahtaa nauruun. ”Näistä huijareista varoitetaan päivittäin telkkarissa. He nostelevat jossain paraikaa olutlasejaan ja nauravat tyhmyydellesi!”.

Kolmijalkainen koira

Monissa Thaimaan kaupungeissa ja kylissä näkee runsaasti koiria. Ulkonäön perusteella osa on selvästi kulkukoiria, sillä ne ovat kapisia, nälkiintyneen laihoja ja huonokuntoisia. Sitten on kiiltäväkarvaisia ja hoidetun oloisia piskejä, jotka kirmaavat kadulla lauman mukana, tai makailevat päiväuniaan jalkakäytävällä tai ajotiellä.

Jostakin nämä koirat saavat ruokansa tai joku ruokkii niitä, mutta yhtäkaikki, nelijalkaisia on runsaasti.

Kun puhutaan jalkojen määrästä, pieni tarkennus on paikallaan. Näin ensimmäisen kolmijalkaisen koiran muutama vuosi sitten, ja se oli pieni järkytys. Vaaleaturkkinen, ajokoiran kokoinen eläin konkkasi kolmella jalalla muun lauman mukana keskellä kaupunkia. Koiran oikea etujalka oli ilmeisesti amputoitu kokonaan, sillä turkki oli kasvanut hyvin leikkauskohdan päälle, ja koira vaikutti hyvinvoivalta. Näin sen useana päivänä samassa korttelissa, ja otin asian puheeksi thaimaalaisen tuttavani kanssa.

Suomalaisena minua ihmetytti, ettei koira ollut lopetettu jalan menetyksen vuoksi. Tuttava kertoi, että buddhalaiseen ajatteluun kuuluu oppi sielun uudelleen syntymisestä. Jos ihminen on elänyt huonon elämän, hän saattaa kuolemansa jälkeen syntyä vaikka koiran hahmoon. Näin ollen koiran henkeen ei pidä kajota, jos vaikka kyseessä on edes mennyt serkku tai muu sukulainen.

Myöhemmin kolmijalkaisia koiria on tullut vastaan useita, eikä niihin enää kiinnitä edes erikoista huomiota. Poikkeuksen teki todella häijyn oloinen ja aggressiivinen piski, jonka näin eräällä polkupyöräretkellä. Koiralla ei ollut takajalkoja laisinkaan, vain pienet surkastuneet tyngät takapäissä. Eläin liikkui hämmästyttävällä vauhdilla vetäen itseään etujaloillaan pitkin katua, ja ärisi vihaisesti kaikille ohikulkijoille.

Silloin mietin paikallisen uskonnon mielekkyyttä ja eläimen kärsimyksiä.

Kukko kieku

Uni katkeaa kerralla, ja jään makaamaan silmät kiinni ihmetellen, mikä minut herätti. Yö on kuuma, ja se saattaa aiheuttaa unettomuutta. Nyt kyse ei ole siitä. Olin kuullut uuden, tuntemattoman äänen. On ensimmäinen yö juuri vuokratassa talossa, joten kaikki on uutta. Tuntuu kuin kaskaiden sirtyskin olisi loppunut kuulemaani ääneen.

Sitten ääni kuuluu taas. Ääni on käheä, tuntui kuin ruosteista saranaa väännettäisiin väkisin kiinni. Ääni päättyi äkilliseen loppuhenkoseen, ja sitten on hiljaista. Kukko perhana! Sen täytyy olla vanha, sairas tai huonokuntoinen tai kaikkia näitä.

Kiekuminen kuulostaa todella säällittävältä. Kurkistan kelloa, se näyttää puolta neljää.

Mietin, miksi kukon pitää kiekua ennen kuin aurinko on edes noussut. Tämän yksilön on oltava saman kadun varrella, jossa talomme sijaitsee, sillä ääni kuuluu melko läheltä. Kukko kähisee ja narisee kiekaisunsa uudelleen. Se loppuu ennen aikojaan. Normaalisti kiekuminen kuulostaa suomalaiselle jotakuinkin ”kukko kiekuu”-tyyppiseltä ääneltä, mutta tämä veijari äänтелеe käheästi ja lyhyesti.

Yhtäkkiä asia selviää mielessäni. Kyse täytyy olla iäkkäästä ja raihnaisesta kukosta, joka yhä yrittää hoitaa hommansa. Lintu herää vanhasta muistista aamuyöllä, ja rupeaa toimittamaan asiaansa. Kukko varmaan muistelee menneitä aikoja, kun se joka aamu pystyi komeilla kiekaisuillaan herättämään koko kylän. Mutta ei enää. Vanhuus on ovella, ja muistot vain jäljellä. Siksi se toteaa haikeasti imperfektissä: ”kukko kiekuu”.

